

Назив дела: “Страх од књиге“

Име и презиме писца: Сузана Тамаро

Наслов рада: Приказ књиге: “Страх од књиге“

О аутору

Сузана Тамаро је рођена у Трсту, Италија 1957. године. Радилa је као италијанска редитељка, телевизијски новинар, а затим је одлучила да се посвети писању књига за децу и одрасле. За одрасле је написала збирку приповедака и три романа.

О књизи

Леополд је један добар дечак, али тужан. Дан његовог рођендана је био веома тужан дан. Дечак је за свој рођендан маштао да добије латике за трчање, зато што је много волео да трчи. Када је трчао осећао се весело. Није имао баш пуно прилика за трчање, углавном је трчао на часовима физичког васпитања.

Његови другови су викендом одлазили на село, а он није. Његови родитељи нису одлазили нигде из града, углавном су време проводили у стану читајући књиге.

Дечак је за рођендан добио пакет од родитеља, али се није обрадовао, јер је знао да се ту налазе књиге. Дао се у плач. Родитељи су били разочарани када би видели његву реакцију према књигама. Углавном су на леп начин покушали да му описују поклон, али он би се још више љутио и затварао се у собу. Дечак никада, ништа осим књига није добијао за рођендан, а те књиге што је добио, и што су се налазиле у кући, нису му се свиделе. Када би уследио сам чин гашења свећица, дечак би још више побеснео. Сматрао је то, да ако његови родитељи воле читање књига, то не значи да и он мора да их воли. Због лоших резултата у школи, мајка га је водила код психолога, који је установио дијагнозу да дечак има „Страх од књиге“. Наводно дечак пуно гледа телевизор и игра видео игрице. Дечак када је чуо шта је психолог рекао, био је видно потрешен, јер скоро никако не гледа телевизор и не игра видео игрице. У његовој глави су се вртеле само патике за трчање. Родитељи су толико били под утисцима психолога, да су ТВ ставили у црни џак и запечатали га ланцем, чак су му и јагодице на прстима мазали да би га контролисали што се тиче видео игрица. За њега је настала права трагедија када је отац увео дневну казну. Прво му је отац „држао предавање“ колико је он књига прочитао, сматрао га је болесним, говорећи да треба да се лечи и да пије лекове. Очева терапија су биле књиге, али отац их је претварао у килограме. Све што је у току дана прочитао, морао је да ставља на вагу, која се налазила испред врата. Ако се не поклапа очева „дневна доза“ са прочитаним књигама и вага, Леополду је забрањена игра. Када је почео да примењује очеву „дневну дозу“, почеле су код дечака ноћне море. Ноћу се будио, трзао, причао у сну, имао је лоше снове, а ујутру када је требао да устане у школу био је уморан. У школи му се спавало или је плакао од умора. Отац је био истрајан у свом плану тј. својој терапији, како је он називао.

Дечак је размишљао шта да ради...постављао је питања родитељима: „Због чега је потребно читати?“. Родитељи и нису имали баш неки изговор, тако да је дечак сматрао да све што му је речено од стране родитеља, није истина. После великог притиска родитеља, Леополд је решио да оде од куће. Спаковао је своје ствари, а у њеп је ставио ужину (сендвиче), ако би огледнео. Када је отишао од куће није имао идеју где би требао да оде, возио се аутобусом, налазио се у неким тренуцима на тргу, али највише се одушевио робној кући, где је запазио патике и спортску опрему. После је отишао у парк где се играо са децом. У једном тренутку је огладнео, али није могао да нађе слободну клупу, па се придружио једном старијем господину, који је седео сам на клупи. Господин је био са штапом и тамним наочарима. Леополд је претпоставио да је господин слеп. Сео је до њега и почео је са ужином. У тренутку када је Леополд почео да шушка са кесама у којима су се налазили сендвичи, господин је почео разговор. По говору је утврдио да се ради о детету и упитао га је зашто није у школи. Дечак је покушао да

слаже, па се у једном моменту чак и обрадовао што га старац не види јер је од срамоте почео да црвени, јер та његова лаж и није била толико убедљива. Старац му је рекао да је у његовим годинама побегао од куће, јер је био несрећан у породици, причао му је о свом животу, наводно да је ловио крволочне китове, да се борио против пирата, да га је дивље племе изабрало за краља, па је побегао, да су га наводно заменили са неким шпијуном, да му је једно племе одузело усијаним мачем вид. Настало је дуго ћутање између старца и дечака. Дечак га је побно пратио и детаљно слушао разговор. Рекао му је у једном тренутку да не жали за ничим, али се у међувремену сетио само једног, а то је:

Није завршио читање књиге“ Дечак који је имао одбојност према књизи, одједном се зачудио како може неко да

жали за неком књигом. То што је старац причао Леополду, то се све дешавало у књизи, коју он није могао да прочита до краја јер је ослепео. Усхићено је замолио дечака да оду до библиотеке да узму књигу и да му дечак прочита крај. Склонили су се иза једног угла, почели су да траже страницу на којој је њихова прича прекинута. Иако је дечак имао жељу да прочита крај, могао је само крупне наслове да прочита. Гледао је у књигу, а сузе су му капале из очију. То му се догађало сваки пут када би отворио књигу. Старац га је питао у једном моменту да ли зна да чита, где је дечак одговорио да зна, да иде у трећи разред. Жена која се затекла близу њих обратила се старцу речима „УНУК ВАМ ЈЕ ЗАБОРАВИО НАОЧАРЕ!“ Пошто је старцу пријало Леополдово друштво, старац је одлучио да га отпрати до куће. Објаснио је родитељма, да Леополд има проблема са очима и да га воде на очни преглед, како би добио адекватну диоптрију, да би могао да носи наочаре. После неколико дана дечак је носио наочаре, али дипотрија је била јако велика, наочаре су биле са дебелим стаклом налик на пепељаре. Леополд је прочитао књигу „Звездани путник“, коју старац није завршио, а после тога је прочитао још много, много књига.

За крај школске године добио је патике за трчање, одлазио је једном недељно у парк да трчи, а када би се уморио одлазио је код старца и причали би о књигама. Када је био старији испричао је свом старијем пријатељу да га његова прича подсећа на многе књиге које је прочитао. Старац је испричао истину Леополду...усавари ко је он био и шта је радио....

Поука

Највише ми се допало то, што је Леополд био срећан, када је добио наочаре. Могао је да прочита много књига, а читао је доста, без психолошког притиска својих родитеља.

Ову књигу би препоручио свима, из разлога што књига не треба да буде СТРАХ, него нешто што је Леополдов отац рекао: „ Онај ко чита познаје ставри, а када их познаје он њима влада

Име и презиме ученика Томислав Фатић 2-1
Назив школе „Деспот Стефан Лазаревић
Име и презиме наставника Снежана Крстић